

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/865/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513227111
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1513227111.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: Dopravný podnik Bratislava, a.s., Olejkárska ul. č. 1, Bratislava, zastúpenom JUDr. Vladimírom Kánom, advokátom so sídlom v Bratislave, Nám. Martina Benku 9, proti odporcovi: J. X.X., Q.. XX.XX.XXXX, U. F. XX, U., o zaplatenie 50,70 Eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 20. augusta 2014 č.k. 10C 221/2014-22, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom zo dňa 20. augusta 2014 č.k. 10C 221/2014-22 zamietol súd prvého stupňa návrh navrhovateľa; ktorým sa domáhal proti odporcovi zaplatenia sumy 50,70 Eur, ako aj náhrady trov konania; a odporcovi náhradu trov konania nepriznal, keď vykonaným dokazovaním zistil, že odporca cestoval dňa 12.01.2012 linkou č. 95 Mestskej hromadnej dopravy v Bratislave a pri prepravnej kontrole vykonanej revízorom sa nepreukázal platným cestovným lístkom, cenu ktorého neuhradil na mieste a ani v dodatočnej lehote na plnenie poskytnutej mu navrhovateľom. Takto zistený skutkový stav posúdil po právnej stránke podľa § 9 písm. b/, § 11 písm. d/ a § 12 ods. 4,5 zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave (ďalej len "Zákon o cestnej doprave") a § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o ochrane spotrebiteľa") a konštatoval; po tom, čo ex offo prihliadol na premlčanie nároku navrhovateľa, a to vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy o preprave; že pre uplatnenie práv z prepravy je v zmysle ust. § 108 Obč. zákonníka stanovená jednoročná premlčacia doba, ktorá sa uplatňuje pre všetky práva vzniknuté z osobnej a nákladnej prepravy, s výnimkou práva na náhradu škody pri preprave osôb. Uviedol, že jednoročná premlčacia doba v danej veci začala plynúť odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať prvý raz, teda dňa 13.01.2012, deň nasledujúci kedy mal prepravný

kontrolór oprávnenie od odporcu prevziať dlžné cestovné a úhradu v sume 50 eur, a preto pokiaľ bol návrh na začatie konania podaný na súde dňa 12.08.2013, t.j. po uplynutí jednoročnej premlčacej lehoty, návrh navrhovateľa ako premlčaný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi nepriznal právo na ich náhradu, keďže mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zmeny a vyhoveniu podanému návrhu v celom rozsahu, alternatívne zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), nakoľko podľa § 29b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom od 01.05.2014, sa ustanoveniami § 5a ods. 1 písm. b) a ods. 2 až 4 spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 01.05.2014, avšak vznik právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1.5.2014 sa

posudzujú podľa predpisov účinných do 30.04.2014, a preto súd prvého stupňa svojim rozhodnutím porušil jeden zo základných princípov právneho poriadku Slovenskej republiky - zákaz retroaktivity, v dôsledku čoho došlo zároveň k porušeniu jedného zo základných princípov materiálneho právneho štátu - zásady právnej istoty, vyplývajúcej z čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keď požiadavka ochrany dôvery občanov v právny poriadok je v materiálnom právnom štáte spojená s inštitútom právnej istoty. Poukázal na to, že v zmysle ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110) a na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Dôvodil, že nakoľko predmetná novela neobsahuje prechodné ustanovenia a návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný dňa 12.08.2013; teda pred nadobudnutím jej účinnosti; nebolo možné v danej veci aplikovať ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa a súd prvého stupňa mal postupovať podľa doterajších predpisov, t.j. podľa ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda na premlčanie uplatneného práva prihladne len na námietku dlžníka, ktorá však vznesená nebola. Zdôraznil, že takáto aplikácia právnej normy (ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa) súdom prvého stupňa je v rozpore so zákazom retroaktivity a princípom právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho poriadku Slovenskej republiky, pričom v tejto súvislosti poukázal na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 15/98; I. ÚS 59/00, IV. ÚS 77/02; PL. ÚS 36/95; I. ÚS 505/05 a sp. zn. Pl. ÚS 10/2006. Zároveň namietal nesprávne právne posúdenie veci v súvislosti s aplikáciou jednoročnej premlčacej lehoty, keď vytkol súdu prvého stupňa, že na premlčanie uplatneného práva aplikoval ustanovenie § 108 Občianskeho zákonníka napriek tomu, že povinnosť odporcu zaplatiť úhradu za nepreukázanie sa cestovným lístkom vznikla podľa ust. § 9 písm. b/ v spojení s § 11 ods. 1 písm. d/ a § 14 ods. 2 zák. č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave, teda nepatrí medzi práva z prepravy v zmysle § 760 Občianskeho zákonníka, pričom Zákon o cestnej doprave premlčaciu dobu za nezaplatenie úhrady pri cestovaní bez cestovného lístka neustanovuje a bolo preto potrebné použiť ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Záverom si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.), vrátane konania, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Nesprávnym právnym posúdením veci je mylná aplikácia (a výklad) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť. Presnejšie pod nesprávnym právnym posúdením treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

Inou vadou konania v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 221 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia, ale jej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup v občianskom súdnom konaní. Iná vada konania je relevantná, ak mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Na takúto vadu konania pred súdom prvého stupňa odvolací súd prihliada, aj keď nebola výslovne v odvolaní namietaná (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožnil účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok a v dôsledku takéhoto nesprávneho postupu súdu bol účastník vylúčený z ich realizácie v konaní; k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen faktickou činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Ide najmä o prípady, keď súd znemožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnom poriadkom, a to najmä právo zúčastniť sa pojednávania, právo predniesť, či doplniť svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom súdu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom, svedkom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci; ide aj o prípady, keď účastníkovi bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom, spočívajúca v jeho práve

skutkovo a právne argumentovať prejednávajúcu vec. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že sudy musia poskytovať v občianskom súdom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola účinne zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov všetkých účastníkov konania.

Navrhovateľ si v konaní uplatňoval cestovné a úhradu (prirážku) za nepreukázanie sa platným cestovným lístkom v zmysle § 9 písm. b/ a § 14 ods. 2,3 zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave, a podľa Prepravného poriadku mestskej hromadnej dopravy v Bratislave.

Podľa § 760 Občianskeho zákonníka zmluvou o preprave osôb vzniká cestujúcemu, ktorý za určené cestovné použije dopravný prostriedok, právo, aby ho dopravca prepravil do miesta určenia riadne a včas.

Preprava osôb je služba poskytovaná cestujúcemu, ktorá spočíva v preprave dopravným prostriedkom, do miesta určenia, a to riadne a včas, za určené cestovné (§ 760 Obč. zák.). Táto služba vzniká na základe konania cestujúceho, ktorý dáva nepochybne najavo, že chce uzavrieť prepravnú zmluvu, a to v mestských dopravných prostriedkoch nastúpením do dopravného prostriedku, kedy zároveň vzniká cestujúcemu i povinnosť zaplatiť cestovné. Zaplatením cestovného dôjde k uzavretiu zmluvy o preprave a to po celú cestu zodpovedajúcu zaplatenému cestovnému. Podrobnejšiu úpravu osobnej prepravy určujú osobitné predpisy, najmä prepravné poriadky a tarify pre jednotlivé druhy prepravy - dopravy (§ 772 Obč. zák.).

Spotrebiteľskou zmluvou je zmluva, ktorá sa uzatvára za rovnakých zmluvných podmienok s väčším počtom spotrebiteľov, pričom tieto podmienky sú vopred pripravené dodávateľom a spotrebiteľ nemôže ovplyvniť ich obsah. To znamená, že k zmluvným (obchodným) podmienkam môže spotrebiteľ buď pristúpiť, resp. nepristúpiť a nemá možnosť takéto podmienky zásadným spôsobom modifikovať. Spotrebiteľskou zmluvou je teda akákoľvek súkromnoprávna zmluva s uvedenými znakmi, a to bez ohľadu na to, či je upravená v Občianskom zákonníku, Obchodnom zákonníku alebo v inom osobitnom zákone.

Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd; zhodne so súdom prvého stupňa; k záveru, že záväzkový právny vzťah navrhovateľa a odporcu vzniknutý na základe Zmluvy o preprave zo dňa 12.01.2012; k uzavretiu ktorej došlo konkludentne - nastúpením odporcu do dopravného prostriedku navrhovateľa; je nevyhnutné posudzovať podľa ust. § 52 a nasl. Obč. zák. a zákona o ochrane spotrebiteľa, nakoľko Zmluva o preprave zo dňa 12.01.2012 spĺňa zákonné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Obč. zák.

Podľa § 100 Obč. zák., právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101-110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého právo nezaniká, ale sa len oslabuje tým, že v prípade vznesenia námietky premlčania, zaniká jeho súdna vymáhateľnosť, pretože súd musí prihliadnuť na dôvodne vznesenú námietku premlčania a nemôže už veriteľovi premlčané právo priznať. Jeho úprava vychádza z potreby zvýšenia právnej istoty v právnych vzťahoch. Základným účelom inštitútu premlčania je tak pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby včas pristupovali k uplatňovaniu si svojich subjektívnych práv a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po neobmedzenú dobu nútené splniť si svoje povinnosti, a aby im bola zabezpečená ochrana v prípade oslabenia ich dôkaznej povinnosti v prípadnom súdom konaní zo značným časovým odstupom. Inštitút premlčania takto; v súlade so zásadou právnej istoty a všeobecnou

požiadavkou sledovať si potrebu ochrany svojich ohrozených a porušených práv; zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam.

K primárnym normatívnym právnym aktom, ktoré vystupujú v postavení lex generalis a upravujú hmotnoprávne postavenie subjektov spotrebiteľských vzťahov patrí Občiansky zákonník, resp. Obchodný zákonník a k primárnym normatívnym právnym aktom, ktoré vystupujú v postavení lex specialis a upravujú hmotnoprávne postavenie subjektov spotrebiteľských vzťahov patrí predovšetkým

zákon o ochrane spotrebiteľa (č. 250/2007 Z.z.), resp. zákon o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov (č. 102/2014 Z.z.).

V súvislosti s problematikou premlčania a jeho zákonnej úpravy v spotrebiteľských vzťahoch sa čl. VIII. bod 12. zákona č. 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku (ďalej len "zákon č. 102/2014 Z.z.") menil okrem iného aj zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a zároveň tento doplnil tak, že sa vložilo nové ustanovenie § 5b, ktoré znie: "orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával". Podľa článku XIV. citovaného zákona nadobúda toto ustanovenie účinnosť 01. mája 2014.

Z uvedeného vyplýva, že táto novela stanovuje povinnosť, aby orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy z úradnej moci skúmal a vyhodnocoval prekážky uplatnenia práva predávajúceho voči spotrebiteľovi.

Retroaktivita (spätná účinnosť) je taká vlastnosť právnej normy, ktorá spočíva v tom, že daná norma určitým spôsobom pôsobí v minulosti a priamo alebo nepriamo svojim adresátom stanovuje práva a povinnosti vo vzťahu k obdobiu, kedy ešte nemali možnosť sa s jej obsahom zoznámiť.

Zákaz retroaktivity vyjadruje záujem na zachovaní istoty už existujúcich právnych vzťahov v prípade ich novej právnej úpravy. Ide najmä o to, aby sa už nadobudnuté práva v dôsledku novej právnej úpravy nemohli odňať a aby sa podľa novej právnej úpravy neposudzovali právne skutočnosti a právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou novej právnej úpravy. Aj keď táto zásada má väčší význam v trestnom práve, zákaz (pravej) retroaktivity v slovenskom súkromnom práve sa plne rešpektuje. Vo všeobecnosti sa pripúšťa len tzv. nepravá retroaktivita, pri ktorej o spätnú účinnosť ani nejde. Nepravou retroaktivitou je myslené také pôsobenie právnej normy, že norma, ktorá je platná a účinná sa novelizuje alebo deroguje prijatím inej právnej normy, dôsledkom čoho je potrebné od reálnej účinnosti neskoršej právnej normy postupovať v jej intenciách. Nepravá retroaktivita teda nepôsobí do

minulosti a na rozdiel od pravej retroaktivity, práva a povinnosti získané v minulosti toleruje a nesnaží sa určovať, čo v minulosti malo alebo nemalo byť. Pri nepravej retroaktivite sa tak obsah právneho vzťahu od účinnosti novej právnej úpravy bude posudzovať podľa tejto novej právnej úpravy, ale forma vzniku a obsah právneho vzťahu pred účinnosťou novej právnej úpravy, sa posudzuje podľa pôvodnej právnej úpravy, čo v prípade pravej retroaktivity rešpektované byť nemusí.

Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky "k imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka (princíp) právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou čoho je i zákaz spätného (retroaktívneho) pôsobenia právnych predpisov, resp. ich ustanovení. Ten, kto konal, resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný právny predpis (jeho noriem), nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný spätným pôsobením právneho predpisu alebo niektorého jeho ustanovenia". Ústavný súd Českej republiky vyslovil názor, že "je povinnosťou štátnych orgánov pri rozhodovaní o právnej pozícii jednotlivca postupovať v súlade s požiadavkami kladenými na právny štát. K nim patrí požiadavka, podľa ktorej štát môže vyžadovať od fyzických a právnických osôb správanie, ktorého pravidlá sú stanovené a vyhlásené vopred. Iný postup, ak k tomu neexistujú zvlášť závažné dôvody, znamená porušenie princípu právnej istoty a ochrany dôvery v právo.

V demokratickom právnom štáte, ktorý je chápaný predovšetkým ako materiálny právny štát, nemožno pripustiť použitie zákonného ustanovenia spôsobom, ktorý odporuje niektorej z fundamentálnych ústavných zásad. Povinnosť súdov nachádzať právo neznamená len vyhľadávať priame, konkrétne a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale tiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom aj tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem, ústavných zásad, ustanovení Listiny základných práv a slobôd a záväzkov plynúcich z medzinárodných zmlúv. V spojení s týmito zásadami sa formovala doktrína ústavne konformného výkladu, podľa ktorej z mnohých mysliteľných výkladov

zákona je potrebné v každom prípade použiť len taký výklad, ktorý rešpektuje ústavné princípy (ak je taký výklad možný), t.j. aj princíp zákazu retroaktivity právnych noriem.

Princíp, že právne normy nepôsobia spätne, je v právnej norme upravený v prechodných alebo záverečných ustanoveniach, pričom tento princíp sa uplatňuje aj v prípade, ak zákon túto otázku výslovne nerieši a v takomto prípade sa vychádza z toho, že právne normy, z ktorých sa dotknutý právny predpis skladá, nepôsobia spätne a pri interpretácii sa uplatňuje princíp aretroaktivity.

V tejto súvislosti možno konštatovať, že pokiaľ nie je z novej právnej úpravy zrejmé, akým spôsobom sa zákonodarca zhostil intertemporálneho riešenia zmeny právneho stavu, je potrebné použiť taký výklad právnej normy; rešpektujúc ústavné postuláty; ktorý je zhodný s princípmi právneho štátu, t.j. dosiahnuť také riešenie, ktoré dôsledne rešpektuje všeobecný zákaz retroaktivity.

Pokiaľ ide o časovú pôsobnosť noriem civilného procesného práva, táto je vybudovaná na zásade, že procesné normy nadobúdajú pôsobnosť dňom svojej účinnosti. Problematiku začatých a neskončených konaní, ako aj účinky vykonaných procesných úkonov riešia prechodné ustanovenia. Platí základné pravidlo, podľa ktorého - ak zákon neustanoví inak, platí nový zákon aj v konaniach, ktoré boli začaté pred jeho účinnosťou. Právne účinky už urobených procesných úkonov zostávajú zachované.

Vzhľadom na uvedené; keď citovaná novela zákona o ochrane spotrebiteľa neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia týkajúce sa ust. § 5b; je v danej veci pre posúdenie - či je ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa (účinné od 01.05.2014) možné aplikovať aj na konania začaté na súde pred jeho účinnosťou - rozhodujúce, či predmetné ust. § 5b má procesný charakter, resp. je procesným ustanovením. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že predmetný zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je hmotnoprávnym predpisom, keď tento upravuje hmotnoprávne postavenie subjektov spotrebiteľských vzťahov, a preto aj toto ust. § 5b je; ako súčasť zákona o ochrane spotrebiteľa; hmotnoprávnym ustanovením, keď navyše i samotný inštitút premlčania má hmotnoprávny charakter. Pokiaľ by bolo úmyslom zákonodarcu upraviť týmto ustanovením postup súdov, zahrnul by túto úpravu v rámci novelizácie procesného predpisu, napr. Občianskeho súdneho poriadku, čím by tak predišiel problémom s prípadnou retroaktivitou tohto ustanovenia.

Pokiaľ za tohto stavu súd prvého stupňa; keď ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa je hmotnoprávnym predpisom, kedy v prípade absencie prechodného ustanovenia platí, že daný právny vzťah sa má posudzovať podľa doterajšieho právneho stavu; prihliadol na premlčanie nároku navrhovateľa bez toho, aby odporca vzniesol námietku premlčania, z ktorého dôvodu návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol, zaťažil svoje konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, keď uvedeným postupom odňal navrhovateľovi jeho právo konať pred súdom.

Nedodržaním ustanoveného postupu v občianskom súdnom konaní bolo tak porušené právo navrhovateľa ako účastníka na spravodlivý proces zaručený mu Ústavou Slovenskej republiky v Čl. 1 ods. 1, v Čl. 2 ods. 2, v Čl. 46 ods. 1 a v Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Vzhľadom na túto inú vadu konania, ktorá zakladá vecnú nesprávnosť rozhodnutia a postup, ktorým dochádza k odňatiu možnosti účastníkov konať pred súdom, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil (§ 221 ods. 1 písm. f/, písm. h/ O.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), keď odvolací súd by rozhodnutím vo veci, za daného stavu veci, nahrádzal prvostupňové rozhodnutie, čím by bolo účastníkom odopreté právo namietať správnosť skutkových a právnych záverov na inštančne vyššom súde, a tým aj možnosť preskúmania správnosti záverov odvolacieho súdu, ku ktorým by dospel po doplnení dokazovania posúdením skutkových zistení z hľadiska ich rozhodujúcich skutočností, ktoré považoval za významné, ktorými sa však súd prvého stupňa dostatočne nezaoberal, resp. opomenul zaoberať. Posúdenie podstaty veci v rámci dvojinštančného súdneho konania je však súčasťou práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

V ďalšom konaní bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa odstrániť vytknuté nedostatky vo vyššie naznačovanom smere, vec opätovne prejednať, t.j. vykonať dokazovanie vo veci samej za účelom riadneho zistenia skutkového stavu veci, tak, aby bola účastníkom umožnená realizácia ich procesných

práv, a teda opätovne posúdiť dôvodnosť návrhu navrhovateľa; súc viazaný vysloveným záväzným právnym názorom odvolacieho súdu; a svoje rozhodnutie odôvodniť v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci podľa § 224 ods. 3 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.